

AUDIËNTIES

ALLAHABAD

Oktober 1965

Dr. Roles

Vertaler S.M. Jaiswal

Maandag 11 oktober

Eerste Gesprek

Terwijl we in de buurt bloemen en fruit kochten, zagen we vele mensen die de poort van de Ashram uitkwamen om ons te verwelkomen en ook naar ons keken vanaf het terras boven. Bij het binnengaan gaf onze oude vriend de Bodyguard (die het lied 'Discipel en Meester' zong) een mooie 'Presenteer Geweer' en leek zeer verheugd om ons te zien. Nauwelijks hadden we onze schoenen uitgedaan en onze plaats ingenomen toen het gezang Z.H. naar zijn troon begeleidde waar vier van zijn volgelingen vlakbij zaten. Zonder zijn ogen op ons te fixeren observeerde hij duidelijk hoe het met ons was.

Met een lach begon hij te vertellen dat hij op 13 september naar Allahabad was gekomen om zich aan zijn afspraak met ons te houden. Hij beseftte dat de oorlog ons misschien had weerhouden om te reizen en dit werd later bevestigd door ons telegram; hijzelf had om die reden ook enkele plannen af moeten lassen. Nu had hij in de Ashram vele plichten en het festival van het Licht kwam er aan. Hij had echter regelingen getroffen om ons dagelijks te zien tot eind oktober; daarna niet.

Hij legde de brief uit die hij in juni had geschreven en waarom die ons pas in september had bereikt. We zeiden dat we zijn antwoord aan Mr. Allan waardevol hadden gevonden. (Jaiswal vertelde ons dat de rest van de brief ging over de vragen van S.E.S. John Allen, niet Mr. MacLaren). Hij zei dat het een onderwerp van groot belang was en dat hij slechts een antwoord in een notendop had gegeven; maar hij hoopte meer uit te leggen over hoe bewegingen oprijzen en hoe ze weer oplossen in de eeuwige stilte (de aankondiging van Prof. Hoyle's over dit onderwerp was in de ochtendkrant verschenen met een herziene Steady State Theorie ten gunste van de theorie over achtereenvolgende uitbreiding en inkrimping). Toen wachtte hij op ons om wat te zeggen; toen er meer mensen binnen waren gekomen zeiden we: "Allereerst willen we u begroeten en onze grote dankbaarheid tonen. Er zijn in het Westen misschien wel 3000 mensen die uw titel Shankaracharya kennen en die sommige woorden van u gehoord hebben. Velen van hen vragen: "Hoe kunnen we iets terugdoen? Hoe kunnen we met uw werk helpen? Hoe kunnen we op grotere schaal de intensiteit ervan vergroten?"

Hij antwoordde dat op welke manier ook mensen hun verplichting ten opzichte van de Heilige Traditie wensen uit te drukken, ze dat zelf moeten doen. Wat hem betreft, is alleen het werk belangrijk; als dat doorgaat, komt alles in orde. Maar zelf zou hij nimmer enige wens hebben, en hij moet het aan hen overlaten. Als zij een wens hebben om iets te doen zal hij geen bezwaar maken, maar hij zal nooit enige wens uiten.

R. Voor ons is het goed om aan u en uw situatie te denken voor zover we kunnen, omdat het groter is dan onze eigen zelfzuchtige gedachten.

Z.H. Hij zou dat toestaan, maar hij weigert iets te zeggen. Wat u ook wil doen zal zijn wens zijn.

Toen werd de eigen vraag van Dr. R. voorgelegd:

Ik weet nu dat als ik mezelf voor zeg twee dagen en nachten geheel toewijd, ik gedurende korte tijd het voorwerp van mijn zoektocht kan worden (Tat Tvam Asi). Maar hoe kan ik dat in mijn leven verweven zodat alleen goede woorden en daden volgen? Ik lijk dat niet in twee minuten of zelfs in twee halve uren per dag te kunnen doen!

Z.H. Herinnert hem eraan dat hoewel hij duizenden kilometers weg is, hij "een stroom van emotionele inhoud uitstraalt die u met hem verbindt", en hij zegt dat dit constant is. Alles waarvan je zegt dat het niet volledig in je leven is geweven, kan vergeleken worden met de golven in de oceaan die slechts aan de oppervlakte zijn. Achter de bewegingen van de golven is er diepe, diepe stilte. Men zou niet in de war moeten komen over de golven. Als ze optreden zou men ze gewoon moeten laten gebeuren.

Hij sprak verder, in algemene termen, over de twee halve uren die licht variëren al naar gelang de mensen en hun eisen. Als iemand de noodzaak voelt om de tijd van mediteren te verhogen is hij vrij om dat te doen; het voorschrift van twee halve uren is gebaseerd op de algemene behoefte. Gewoonlijk kunnen mensen niet meer doen dan dat, als zij zichzelf daartoe forceren,

zal hun wezen niet in staat zijn dat op te nemen, en er zou een soort reactie kunnen optreden, zodat ze zich er op een dag van afkeren en er geen liefde voor hebben. Dus houd de smaak en de honger ernaar vast, deze hoeveelheid van twee halve uren is precies goed genoeg voor hen om een positief leven te leiden.

R. Wanneer men meer voelt dan enkel de gedachte van Z.H. als een manifestatie van de Atman, dan maakt het gevoel van liefde dat je wil mediteren zonder te denken aan de tijd; en velen lijken langer te willen gaan met dat gevoel van liefde.

Z.H. Zegt dat het zeer bemoedigend is dat mensen dit gevoel van liefde hebben en wat meer willen doen, maar hij geeft een woord van waarschuwing. Als sommige mensen iets goed vinden, is het mogelijk er meer van te krijgen en het een tijdje te kunnen verteren, maar niet te lang; want dan komt de indigestie die buitengewoon vervelend kan zijn. De instructeur moet hiernaar kijken en toezien dat zulke situaties niet optreden. En zelfs als iemand geniet van de extra uren dan zal hij onderworpen zijn aan een soort zelfvoldaanheid, zichzelf feliciterend dat hij dit toch maar allemaal bereikt heeft. Dat gevoel van zelfvoldaanheid is uitermate gevaarlijk.

R. Waarom val je plat op je gezicht zodra je jezelf feliciteert?

Z.H. De voldoening die door een extra inspanning wordt verkregen, schept gewoonlijk het gevoel van iets bereikt te hebben; en eenmaal bereikt is het mogelijk dat je een tijdje wil uitrusten. Er wordt gezegd "Rust snoeit vooruitgang"; de val is zeer nabij. Hij geeft een voorbeeld:

Er is een verhaal voor kinderen dat een schildpad en een haas een wedstrijd gingen houden. De haas rende heel hard en had snel een grote afstand afgelegd; toen hij terug keek kon hij de schildpad nergens zien. Toen dacht hij dat het de schildpad veel tijd zou gaan kosten om zo ver te komen, en ging zitten rusten, en hij sliep zo diep dat de schildpad erin slaagde om de bestemming te bereiken voordat de haas wakker werd. De schildpad die de twee halve uren goed en gewetensvol doet, zal er uiteindelijk komen, terwijl de haas het misschien niet haalt!

Om kort te gaan, de wens om te mediteren moet levend gehouden worden door de discipline van terughoudendheid. Als je werkelijk voelt dat iemand intens wenst om extra uren te doen, mag hij vijftien minuten extra nemen maar deze vijftien minuten zijn bindend, en worden nooit minder. Als iemand vertrouwd kan worden dat hij de extra tijd constant aanhoudt, kan het hem worden toegestaan maar anders niet.

Het was inmiddels na zes uur 's avonds en Dr. R. zei: U heeft ons veel om na te denken gegeven en we beseffen dat u vele andere plichten heeft om te vervullen. Kunt u het zich permitteren om ons een keer per dag te ontmoeten; kunnen we bijvoorbeeld morgen komen? Kunnen we op enig moment met u mediteren? Er is ook een Indiase dame, een lid van de groep die erg verlangt naar een audiëntie met u, zij heeft een bezoek aan haar ouders gebracht als een excuus voor deze reis. Mag zij morgen komen?

Z.H. Antwoorde dat hij ons de komende paar dagen elke dag om 5 uur kon ontmoeten en de dame mag komen. Later kan misschien geregeld worden dat we om 8 uur 's morgens komen om met hem te mediteren en dan weer 's middags te komen.

R. zei dat Mr Allan in het bijzonder daar erg verheugd over zal zijn en dat hij komende Zondag komt voor een week. Velen hebben de wens geuit naar meer bandjes met Keertan muziek; zal dat mogelijk zijn?

Z.H. Hij zou dat gaan uitzoeken.

Dinsdag 12 oktober

De vragen van Bernard White over 'discipline' uit een brief die hij me schreef in de week voordat ik vertrok, werden gebruikt om het tweede gesprek met Z.H. te openen. Eerst werd uitgelegd dat hij door mij gemachtigd werd om te initiëren en Mr. Whiting te assisteren in de School voor Meditatie.

B.W. Z.H. zei in een antwoord tegen Dr. R: "Zij die komen voor discipline en door hun inspanning wakker worden en dit vertrouwen vinden, zullen uiteindelijk hun gepaste invloed uitoefenen bij het verheffen van de massa. Zij zijn de gezegenden." Zou ons enige leiding gegeven kunnen worden over de betekenis en de beoefening van deze discipline? Welke vormen van uiterlijke discipline zouden in de School gebruikt kunnen worden om de oefening van meditatie te helpen en om mensen te helpen om de weg te vinden? Z.H. heeft gezegd dat we moeten komen uit wat we niet zijn en om uit deze illusie te komen moeten we onder een andere illusie komen, discipline. Net als iemand die een doorn gebruikt om een andere doorn uit zijn voet te verwijderen en dan beide weggooit.

Is ware discipline niet gericht op harmonie en liefde? Als we onszelf vinden, is er dan geen uiterlijke vorm van discipline nodig voor elke student met betrekking op hen die de leiding hebben, om te realiseren wat hij niet is? Kan er in deze richting iets gedaan worden zodat hij wakker kan worden om werkelijk vertrouwen te vinden?

Z.H. De discipline is gecreëerd om mensen te verheffen zodat ze de ladder op kunnen gaan. Discipline zal hen stap voor stap omhoog nemen naar een hogere staat van zijn. De natuurlijke uitstralingen van de Atman zijn bijna verloren in de enorme drukte en beweging in de wereld van vandaag. In deze beweging zijn vrede en gelukzaligheid verloren gegaan en vergeten. De discipline wordt gegeven opdat we herinnerd mogen worden en op weg worden gezet om de natuurlijke aspecten van de Atman te realiseren.

Gewoonlijk verschilt de discipline van volk tot volk. Het verschilt in de meeste mensen al naar gelang hun natuur. Sommige mensen kunnen niet eens lichamelijk stil zitten; voor hen worden andere soorten discipline ontwikkeld. Sommige mensen die discipline aankunnen en haar onderhouden, maken hun geest stil zodat de natuurlijke aspecten van de Atman gerealiseerd kunnen worden, krijgen deze voorgeschreven al naar gelang hun natuur.

De twee aspecten van discipline, de meditatie en de 'discipline' [zoals gebruikt in ons systeem is de weg van kennis] vullen elkaar aan. Als er slechts een wordt aangenomen, is het heel goed mogelijk dat meditatie op de lange duur zijn greep verliest en vertraagt vanwege gebrek aan kennis van het hele systeem, van de werking van de Atman. En als men alleen de weg van kennis volgt en het wezen niet wordt ontwikkeld en stil gemaakt, dan wordt het alleen uiterlijk gepraat en werkt niet door het wezen. Dus beide wegen zijn noodzakelijk voor de realisatie van de eenheid van de Atman.

R, Er is een vorm van discipline van uiterlijke regels en voorschriften maar deze kan vaak worden overdreven, en dan zouden mensen in de discipline van het hart en meditatie verhinderd worden om verder te gaan. Kan hij hier iets over zeggen?

Z.H. De discipline is ontworpen voor ontwikkeling en in discipline zijn regels nodig maar regels zijn niet absoluut. Er is geen starheid voor wat betreft de regels. Er zijn bepaalde typen mensen die de regels kunnen accepteren op geloof en vertrouwen. Met hun geloof in hun hart voeren ze de regels uit en bereiken het doel, maar er zijn anderen die dat soort geloof niet hebben en regels een marteling vinden. Het is niet nodig dat zij dezelfde weg gaan. Hij zou andere regels moeten vinden die hij niet als marteling en slavernij voelt.

R. De kwestie van discipline kwam op omdat het in Londen een onderwerp van discussie is. Een vestiging van de School wordt als heel vrij van uiterlijke discipline beschouwd en mensen worden geacht vanuit hun hart te handelen. De andere vestiging van de School heeft zeer veel discipline en soms willen mensen die vestiging verlaten en naar de andere gaan. Ik wil duidelijk begrijpen waar Zijne Heiligheid aan refereert wanneer hij het woord 'discipline' gebruikt. Zoals het woord dat voor bevrijding wordt bedoeld vaak begrepen wordt als dat het gevangenis betekent.

Z.H. De meeste discipelen komen twee soorten obstakels tegen. De ene zijn de obstakels in henzelf, in hun wezen, en de andere is de beweging van de geest [*de grilligheid van de geest*]. Dat zijn de twee voornaamste dingen die verwijderd moeten worden voor men de juiste weg kan inslaan. Hij citeerde een van de soortgelijke voorbeelden die hij een tijdje geleden gaf.

Iemand wilde zelfrealisatie hebben en ging naar een Goeroe. De leraar vroeg hem wat hij onderweg had gezien? Hij beschreef dat hij een aap had gezien die onder de boom zat, en die de boom inklomd toen hij dichterbij kwam. Toen maakte de aap wat aanstootgevende gebaren. De leraar vroeg hem om de aap uit zijn geest te verwijderen, en om op iets anders dan de aap te contempleren. De man kon dat helemaal niet.

De moraal is dat als een incident wortel kan schieten in deze grillige geest, het een moeilijke klus is om deze twee soorten obstakels die door de eeuwen heen zijn verzameld, op te ruimen. Het duurt lang. De beste manier [*de middelste manier*] is om er niet te veel zorgen over te maken. Maar als iemand op de weg kan blijven zonder zich zorgen te maken over wat hem wordt aangedaan en kan gaan mediteren zonder over iets te denken en die kamer van vrede binnen te gaan, zegt Z.H. dat het gemakkelijk zal zijn om verder te gaan.

R. (Vraag niet opgenomen).

Z.H. Wanneer een bestemmingsbereikt moet worden in het praktische gebied van de wereld, of wanneer een bepaald karwei gedaan moet worden, zijn regels noodzakelijk en de regels moeten gehoorzaamd en gevolgd worden, want als ze niet gehoorzaamd worden, zal het karwei niet gedaan kunnen worden. Dat is de uiterlijke werking. Het andere werk is in het innerlijke veld, waar het de eenheid van de Atman en het Absolute betreft of waar het de meditatie betreft, dat veld moet heel ruim zijn. Het moet voor iedereen open zijn om zijn eigen tijd en plaats en zijn eigen verlangen te vinden om er aan te werken, want elke toepassing van kracht in deze zaak zou schadelijk zijn voor het voorwerp van meditatie zelf. Dus wat betreft de meditatie moet volledige vrijheid gegeven worden want eenheid van vrede en gelukzaligheid zullen alleen in vrijheid oprijzen en niet in slavernij. Maar als een werk voltooid moet worden, zijn er enige regels nodig en die moeten aangehouden worden.

R. Dit antwoord snijdt de knoop van dit argument volkomen door. We moeten erover denken en uitzoeken hoe dit toe te passen daar waar het grote aantallen mensen betreft.

Z.H. Er zijn twee typen discipelen, de types die we ook in de wereld kunnen zien. De een is het dienstbare type die in dienst is en betaald wordt voor zijn werk. Als hij een fout maakt, kan hij berispt worden, gestraft en zelfs verwijderd van de plek waarvoor hij ongeschikt is. De ander is de 'Sevak' begeleider die alles uit zich zelf doet uit geloof, respect, eerbied en toewijding. Hij krijgt geen bevelen maar hij realiseert zelf wat er gedaan moet worden en doet het vrijwillig. Hij voelt vrijheid, en vanwege deze vrijheid geeft hij alles wat hij heeft in de dienst van de meester. Door zo te dienen wordt hij een met de meester. Er is niets dat hij van de meester verlangt, en is nooit geërgerd want hij is er alleen om te dienen. Hij ziet het verlangen van de meester en voert het uit zonder dat het hem gezegd wordt, want het wordt zijn eigen verlangen. Mensen moeten uitzoeken tot welke van deze twee categorieën ze behoren.

R. Dit heeft iets te maken met de Weg van Bhakti (toewijding) en er zijn er velen (niet slechts een paar) die deze weg wensen te gaan. Hoe worden zij geholpen?

Z.H. Van de twee hier beschreven types zijn er die hoofdzakelijk emotioneel zijn en ook zij die hoofdzakelijk intellectueel zijn. Hun bestemming is dezelfde. Het emotionele type werkt meer met geloof en vertrouwen en wil graag alles doen wat hen juist lijkt vanuit hun gevoel wat voortkomt uit hun emotionele centrum. Ze bereiken het doel op hun manier, terwijl de intellectuelen het ook bereiken door hun onderzoek. De intellectueel zal om uitleg en bewijs vragen van alles dat verteld wordt en zodra ze het bewijs vinden dan zijn zij de

mensen die onwankelbaar worden. Zodra ze bevredigd zijn, kan niets hen afleiden. Ze staan buitengewoon stevig en kunnen elke omstandigheid doorstaan. De meeste mensen zijn van het emotionele type en zijn tevreden met de Weg van Bhakti (liefde). Men moet kijken welke weg iemand het beste past en aan de hand daarvan leiding geven.

R. Zijn deze verschillen niet veel meer uitgesproken in het begin wanneer mensen uit het gewone publiek komen, maar als ze vol vertrouwen zijn en voortgang in de school maken, vinden ze dan op een zeker moment niet een evenwichtige combinatie van geest en hart?

Z.H. Het evenwicht van de twee wegen van hart en geest is mogelijk en dat gebeurt ook, maar het gebeurt natuurlijk en kan niet teweeg gebracht worden. Als er enige inspanning wordt gedaan om de combinatie of het evenwicht teweeg te brengen, zal het de natuur van de discipel verstoren. Zo iets moet nooit geprobeerd worden. De combinatie zal alleen plaats vinden wanneer ze het stadium bereikt hebben waar de discipline een deel van hun natuur is geworden. Het zal niet mogelijk zijn tenzij de discipline natuurlijk wordt. Niets moet geforceerd worden.

R. Wat is de uitwerking van meer en meer Sattva guna op de intellectuele en op de emotionele mensen?

Z.H. De emotionele en de intellectuele mensen kunnen niet halverwege samengebracht worden. Ze zullen elkaar zeker ontmoeten bij het einde van de weg. Als iemand zou proberen om de een in de ander te planten zou dat een hindernis worden. Het resultaat zou zijn dat de emotionele snelheid afgeremd zou worden. Op dezelfde manier, zou enig emotionele stempel dat op het intellectuele type wordt gezet de geest activeren en het streven ontregelen. Sattva is de guna die beiden nodig hebben, en als ze er meer van verzamelen zal hun voortgang beter verzekerd zijn. De twee zullen elkaar aan het einde ontmoeten en hier is een voorbeeld:

Twee mannen gingen naar een koning en vroegen zijn toestemming om hun kunst voor zijn genoegen ten toon te stellen. Toen hen gevraagd werd wat ze wilden doen, zeiden ze: "We zullen op twee verschillende muren werken maar het beeld zal precies hetzelfde zijn". De koning zei: "Hoe kan ik er zeker van zijn dat jullie elkaar niet zullen raadplegen of elkaar na zullen doen?" Dus ze gingen ermee akkoord dat er in het midden een scheidsmuur kwam. Er werd een lemen scheidsmuur gebouwd en het was hen niet toegestaan om elkaar tijdens het werk te zien of te spreken. Een van hen maakte de muur schoon en ging verder met het schilderen van de goden etc. De ander maakte de muur schoon, pleisterde die opnieuw en bleef hem maar poetsen en polijsten. Op het eind vroeg de koning om te mogen kijken. De scheidsmuur werd neergehaald en tot ieders verrassing werd de schildering op de ene kant precies weerspiegeld op de andere kant.

Zo kan de emotionele mens zijn weg gaan en de intellectuele mens ook maar ze zullen elkaar op de top ontmoeten. Dat zal het punt zijn waar ze verenigd zullen worden, maar nooit halverwege. Elke poging om aanpassing te forceren zal verstoring geven van hun activiteiten. Dit zou niet gedaan moeten worden.

R. Maar kunnen we beide typen mensen in dezelfde organisatie houden door iets van beide aan iedereen te geven? (In een organisatie zouden we de helft van elk kunnen hebben).

Z.H. Er kan geen organisatie bestaan gebaseerd op emotionele centra of intellectuele centra. Dit is een kwestie van individuen. In elke organisatie zou gekeken moeten worden welk individu emotioneel is en welke intellectueel. Maar deze verdeling betekent niet dat er geen kennis gegeven moet worden aan het emotionele type en geen emotionele activiteiten aan de intellectueel. Beiden zijn noodzakelijk. De discipline en de meditatie, de weg van kennis en de weg van meditatie werken op het wezen in. Beide aspecten moeten door beide typen geapprecieerd worden. Het punt is, dat als er een centrum in een individu overheersend is, men die overheersing niet zou moeten verjagen. Beide soorten voedsel zouden verstrekt moeten worden. Men zou enkel een evenwicht moeten proberen te vinden waar het ene niet overladen wordt ten opzichte van de andere. Zodra het evenwicht gevonden is zal de voortgang gemakkelijk zijn.

R. Steeds weer als ik Z.H. gezien heb, zie ik iets nieuws om hem heen wat volkomen verschillend is van al onze theorieën, iets dat discipline is en toch ook niet. Dit is een stadium wat we op een dag zouden willen bereiken.

Z.H. In een mythologisch verhaal berijdt Shiva een stier en zijn echtgenote, Parvati een leeuw; hun zoon rijdt op een pauw. In feite berijden ze drie tegengestelde types maar ze werken allemaal als een gezin samen. Zo wordt ook zijn Ashram bestuurd. De mensen om hem heen zijn verschillend. Vriendelijk rondkijkend naar zijn volgelingen zei hij: "Er zijn overal om hem heen goede en slechte mensen, maar hij vindt het gemakkelijk om ze van harte samen te brengen."

Woensdag 13 oktober

Daar het volkomen duidelijk was geworden dat Z.H. het woord voor 'discipline' op een manier gebruikte die zeer verschillend was van de manier waarop wij het vaak gebruiken, zocht Mw. P. het op in haar woordenboek. Het woord Sadhana of Sadhna, van de wortel Sadh = wens of verlangen, en Sadhan = een middel tot een doel. In het woordenboek wordt de betekenis van Sadhana alleen als 'toewijding' gegeven, maar dat is duidelijk niet de manier waarop hij het gebruikt. Dus besloten we om het gesprek van woensdag te beginnen met te vragen:

R. Omvat het woord Sadhana zowel gevoel als intellect, zowel toewijding als opgelegde discipline, en houdt het zowel 'een manier van leven' in als een 'systeem van kennis'?

Z.H. Sadhana is een systeem. Het scheidt een kracht zodat het individu dat de natuurlijke en juiste manier van leven volgens het patroon waaruit hij oorspronkelijk voortgekomen is, heeft vergeten en zijn afwijking daarvan kan rechtzetten. Sadhana is gecreëerd om het op het juist pad te zetten zodat hij stap voor stap kan opstijgen om het doel waar hij voor is geschapen te bereiken. Sadhana geeft ons de kracht om beide aspecten van ons leven tegemoet te treden, het praktische aspect van het omgaan met alle wereldse zaken, en het andere dat we moeten scheppen voor de volgende wereld. In het militaire systeem bijvoorbeeld worden de mannen getraind om in de pas te lopen; honderden voeten gaan samen omhoog en omlaag. Op dezelfde manier moeten alle mensen opgevoed worden zodat ze zichzelf kunnen uitdrukken op een korte, gepaste, ritmische en mooie manier. Maar de boodschap zou zonder veel gedoe overgebracht moeten worden. Er is bij het doen van werk altijd een betere manier die betere resultaten geeft voor het genoegen van iedereen. Dus Sadhana is alleen maar een manier waardoor betere en snellere resultaten kunnen worden bereikt.

R. Er is voor de huishouder dus geen tegenstelling tussen sadhana en zijn gezinsleven? Hij houdt zich niet aan zijn eigen discipline en komt dan terug om zijn familie te slaan!

Dit is niet helemaal wat ik bedoelde! Ik bedoelde dat zijn aandacht voor zijn eigen discipline de dingen niet moeilijker moeten maken voor zijn gezin en zorgen voor verwijdering. Maar ik geef het antwoord zoals het gegeven werd!

Z.H. Zij die vrij zijn in hun Sadhana zullen het uiteindelijk gemakkelijk en snel vinden om verder op de Weg te gaan, vergeleken met hen die door teveel strakke regels en voorschriften beheerst worden. Voor wat wreedheid betreft, als iemand wreedheid in zijn natuur heeft zou deze zich overal kunnen manifesteren, zowel aan zijn familieleden als aan anderen. Sadhana is enkel om het gebrek aan evenwicht te beheersen. Wreedheid zou verbannen worden uit de persoon die op de juiste manier zijn Sadhana beoefent.

Antahkaran (Geweten)

N.B. Dit gebeurde tijdens een zeer emotionele meeting en kan misschien niet helemaal letterlijk genomen worden.

R. Legde het woord Geweten volgens ons systeem uit en vroeg Z.H. om hier commentaar op te geven.

Z.H. Net zoals ons eerder is verteld over het Koninkrijk van Buddhi in verband met het Koninkrijk van Manas, zegt hij dat er een domein is van gevoelens (emotie). In dit domein van emotie rijst het geweten op. Het is een van die dingen die niet op zichzelf aanwezig is maar uit vele dingen oprijst en dit gebeurt in de Antahkaran, die uit vele elementen in de innerlijke (subtiële) wereld van een menselijk wezen is samengesteld. Regels en voorschriften zijn voor de fysieke vorm. Om iets fysieks bij iemand te corrigeren moet men zijn toevlucht nemen tot regels en voorschriften, maar in het domein van geweten zijn heel weinig regels en voorschriften voldoende. Deze typen zouden niet teveel gemengd moeten worden, en geen van hen zou gedwongen moeten worden om de andere kant op te gaan. Als ze zich onafhankelijk kunnen ontwikkelen zou dat toegestaan moeten worden. Op hun onafhankelijke manier zouden ze betere voortgang maken.

R. Wilt u ons alstublieft meer over de eigenschappen van Antahkaran vertellen, wat in de buurt komt maar niet helemaal hetzelfde lijkt als ons woord Geweten.

Z.H. Het domein van geweten is niet onderworpen aan tijd en plaats. Het kan werken zonder hen; bijvoorbeeld, als iemand zou willen kijken naar de godheid van de Badrinath tempel kan hij gewoon gaan zitten waar hij is en het visualiseren en zichzelf laten gaan met het gevoel de godheid te zien; terwijl iemand anders die het fysiek moet doen het maanden zal kosten om het te bereiken door zich aan vele wetten en voorschriften te onderwerpen [*vasten, te voet gaan*].

Opnieuw, het lichaam kan nooit vereniging hebben met de godheid; alleen door de Antahkaran zal hij de ervaring van vereniging hebben. In een ander voorbeeld, iemand kan naar een stuk muziek luisteren en die bepaalde stroom binnentreden die door de muziek wordt gecreëerd, en genieten van geluk, vrede en eenheid, terwijl iemand anders misschien de weg van Yoga moet gaan en maandenlang een rigoureuze discipline moet ondergaan. Zelfs dan moet hij talloze hindernissen overwinnen voor hij zijn doel bereikt. In het domein van geweten kunnen dingen sneller en gemakkelijker gedaan worden.

R. Om terug te komen op wat Z.H. zei over het visualiseren van de godheid in Badrinath, lijkt het dat het geweten samensmelt met de invloed van de volledig gerealiseerde mens, dus je weet niet of het zijn invloed is of die van jezelf wanneer je impulsen van dien aard krijgt.

Z.H. Deze eenheid van geweten met de gerealiseerde mens is afhankelijk van niveaus. Op het algemene niveau zou men niets onderscheiden, maar op een hoger niveau zou men kunnen zien waar de impulsen vandaan komen. Zodra er zo'n soort eenheid is gevestigd, zou de ander als men iets wenste het ook voelen. Als men een impuls aan de ander wil geven, zou dat mogelijk zijn. In deze relatie zou men vele types ervaring hebben. Een twijfel of vraag zou een onmiddellijk antwoord vinden zonder het gebruik van fysieke communicatie.

R. Men beseft dat beslist wanneer de meditatie soms goed is en de toewijding er is, dat men precieze antwoorden krijgt die niet door jezelf zijn geproduceerd. Maar de overige tijd kunnen deze onopgemerkt voorbijgaan.

Z.H. Hoewel het mogelijk is om de werking van deze relatie te zien, wordt het genoeg en de schoonheid van deze relatie het beste bewaard als ze wordt gelaten voor wat ze is. Het domein van emotie werkt in het geheim en als het open gemaakt wordt, gaat het genoeg verloren, dus zou het beter zijn als men het natuurlijk laat werken, zonder erin te wroeten.

Buddhi

R. Kunnen we terug gaan naar het onderwerp Buddhi? Wat is het rijk van Buddhi, waarover Z.H. in Lucknow zoveel sprak? Dit is bij ons in het Westen aanleiding geweest voor veel belangstelling opgewekt omdat het een onbekend idee is. Graag zouden we horen wat hij hier nog meer over te zeggen heeft, bijvoorbeeld, is het waar dat het domein van Buddhi niet gebonden is door tijd en ruimte?

Z.H. Buddhi is een substantie die gedachten en ideeën doet oprijzen. Het is onderworpen aan de drie Gunas, Tamas, Rajas en Sattva. Het wordt door tijd en ruimte beïnvloed. Gewoonlijk bepaalt de omgeving in welke richting Buddhi gedachten en ideeën gaat produceren. Als mensen onderworpen worden aan goede invloed dan zal de Buddhi goede en betere gedachten doen oprijzen. Als ze in gezelschap van Rajas invloed zijn dan zullen ze dat soort gedachten hebben, en als ze omringd zijn door Tamas, zullen ze zeker die kant opgaan. Dit is de toestand van de gewone mens wiens Buddhi niet is stil gemaakt. Op een hoger niveau waar Buddhi stil is gemaakt, hebben de uiterlijke invloeden dan geen uitwerking. Wat betreft de verandering in Buddhi, kan men in een enkele dag vele verschuivingen ervaren, net als bijvoorbeeld de versnelling van een auto vele malen wordt veranderd al naar gelang de helling en het verkeer op de weg. Buddhi verandert net zo naar goed en slecht al naar gelang het gezelschap. Deze wet is natuurlijk niet van toepassing voor degene wiens Buddhi zuiver en stil is. Hij zal nergens aan enige verandering onderhevig zijn.

R. Dit wordt teweeg gebracht door steeds meer Sattva, opgeslagen in Buddhi zodat deze stil wordt en gezuiverd?

Z.H. Hoewel het juist is om te zeggen dat Sattva helpt om de Buddhi te stabiliseren en te zuiveren is het niet helemaal juist (Buddhi kan niet aldoor sattvisch zijn) omdat Sattva, Rajas en Tamas de invloeden zijn die Buddhi kunnen overstromen waardoor Buddhi aldus Sattvisch, Rajasisch en Tamasisch wordt. Het zou op dat ogenblik moeilijk zijn om onderscheid te maken. De schoonheid van ons bestaan is dat we boven hen uit moeten stijgen.

Sattva kan op het ene moment de overhand hebben en Rajas of Tamas op andere momenten, bijvoorbeeld in goed gezelschap of in het gezelschap van een gerealiseerd mens zal Buddhi Sattvische invloed overnemen. In het actieve leven moet men Rajas gebruiken want er kan geen enkele activiteit zijn zonder Rajas, terwijl men bij het naar bed gaan moet gaan slapen in Tamas. In feite is geen van deze op de juiste plaats slecht, dus men hoeft zich niet schuldig te voelen wanneer een van de drie domineert op een zeker ogenblik. Men zou ze op de juiste tijd en plaats moeten gebruiken. Een chauffeur rijdt langzaam met zijn auto in het verkeer en gaat snel wanneer er weinig verkeer is door naar behoefte zijn versnelling te veranderen. Hij is niet echt bezorgd over de versnelling maar over zijn bestemming. Dat is de houding die we zouden moeten hebben, gebruik makend van Sattva, Rajas of Tamas al naar gelang de behoefte en er niet bij betrokken worden. Men moet er boven uitstijgen, zelfs boven Sattva.

R. Wat men steeds blijft vergeten is wat Z.H. zei over het zoeken naar de stilte. Buddhi zou stil gemaakt moeten worden maar verbeeldt zich dat het beweegt; men vergeet altijd naar de stilte te zoeken en weg te gaan van die bewegende Manas. Hoe moet men dat doen?

Z.H. In het rijk van meditatie is er geen activiteit van Buddhi, we geven de activiteit van Buddhi over. Alleen in de uiterlijke wereld moeten we de activiteit van Buddhi gebruiken. Manas is van nature vol beweging. Hij zal altijd blijven bewegen, maar wanneer Buddhi betrokken wordt bij Manas en mee gaat, dan lijkt het op beweging. Als hij stil is kan hij de gebeurtenissen beschouwen en de juiste koers bepalen. Zolang we niet beheerst en gedreven worden door Manas zijn we veilig. Buddhi kan stil gemaakt worden, want het ligt in zijn natuur om stil te zijn als hij maar niet aan Manas gebonden is. Laten we dus Manas negeren en onze Buddhi gebruiken.

R. In meditatie?

Z.H. Er is geen activiteit van Buddhi tijdens meditatie.